

Arrest

nr. 272 635 van 12 mei 2022
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. VRIJENS
Kortrijksesteenweg 641
9000 GENT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 7 februari 2022 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 7 januari 2022 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 9 februari 2022 met referentnummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 39/73-2 van voormelde wet.

Gelet op de beschikking van 15 maart 2022 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 23 maart 2022.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker dient op 22 maart 2018 een eerste aanvraag in tot de afgifte van een verblijfskaart van een familielid van een Unieburger, in de zin van artikel 47/1, 2° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). De referentiepersoon is zijn Nederlandse oom.

1.2. Verweerder neemt op 17 september 2018 een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

1.3. Verzoeker dient op 18 december 2018 een tweede aanvraag in tot de afgifte van een verblijfskaart van een familielid van een Unieburger, in de zin van artikel 47/1, 2° de Vreemdelingenwet. De referentiepersoon is opnieuw zijn Nederlandse oom

1.4. Verweerder neemt op 14 juni 2019 een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Bij arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) van 28 oktober 2019 met nummer 228 050 wordt deze bijlage 20 vernietigd.

1.5. Verweerder neemt, met betrekking tot de in punt 1.3. bedoelde aanvraag, op 16 april 2020 een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Het hiertegen ingestelde beroep wordt door de Raad verworpen bij arrest van 19 oktober 2020 met nummer 242 421.

1.6. Verzoeker dient op 17 november 2020 een derde aanvraag in tot de afgifte van een verblijfskaart van een familielid van een Unieburger, in de zin van artikel 47/1, 2° de Vreemdelingenwet. De referentiepersoon is opnieuw zijn Nederlandse oom

1.7. Verweerder neemt op 17 mei 2021 een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

1.8. Verzoeker dient op 9 juli 2021 een vierde aanvraag in tot de afgifte van een verblijfskaart van een familielid van een Unieburger, in de zin van artikel 47/1, 2° de Vreemdelingenwet. De referentiepersoon is opnieuw zijn Nederlandse oom

1.9. Verweerder neemt op 7 januari 2022 een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissingen worden betekend onder de vorm van een bijlage 20. Deze bijlage 20, die thans wordt bestreden, luidt als volgt:

"In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid gelezen in combinatie met artikel 58 of 69ter van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 09.07.2021 werd ingediend door:

[...]

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vroeg op 09.07.2021 voor de vierde keer gezinshereniging aan met zijn oom K.S., van Nederlandse nationaliteit, met rijksregisternummer [...].

Betrokkene vroeg de gezinshereniging aan op basis van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980: 'de niet in artikel 40bis, §2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie; ...'

Artikel 47/3, §2 van de wet van 15.12.1980 stelt dat 'de andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin. De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moet uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passen middel'.

Ter staving van bovenstaande voorwaarden van artikel 47/3, §2 van de wet van 15.12.1980 werden volgende documenten voorgelegd:

- reispaspoort Marokko (n° V07978253) op naam van betrokkene, afgeleverd op 02.12.2015, met inreisstempel waaruit blijkt dat hij Schengen inreisde op 13.04.2016 via Almeria (Spanje)

- Loonafrekeningen referentiepersoon tewerkstelling bij Berryalloc NV voor de periode vanaf januari 2021 tot en met augustus 2021.
- Bewijzen van financiële steun van de referentiepersoon aan betrokkene dd 14.01.2021, dd 11.02.2021, dd 20.04.2021, dd 03.07.2021. Deze geldstortingen hebben betrekking op de situatie in België, en zijn niet relevant in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging.
- Attestation administrative N° 1505/PAK op naam van betrokkene dd 16.09.2021
- Certificat de prise en charge dd 16.09.2021
- Attestation de Non-imposition à la TH-TSC N° 12364/2021 dd 16.09.2021 op naam van betrokkene waaruit zou moeten blijken dat hij niet was onderworpen aan huisvestingbelasting en gemeente-belastingen in Marokko. Dit attest vermeldt uitdrukkelijk: 'Déclaration sur l'honneur souscrit par l'intéressé le...' Dit attest is dus een verklaring op eer waarvan het gesolliciteerd karakter niet kan worden uitgesloten. Het kan niet op zijn feitelijkheid en waarachtigheid getoetst worden.. Het kan dan ook niet aanvaard worden als afdoende bewijs van onvermogen.

Er dient in eerste instantie opgemerkt te worden dat de referentiepersoon sedert 02.04.2007 in België verblijft. Van een (dreigende) schending van zijn recht op vrij verkeer is geen sprake.

Uit het geheel van de beschikbare gegevens blijkt niet afdoende dat betrokkene reeds in het land van herkomst ten laste was van de burger van de Unie of in het land van herkomst reeds deel uitmaakte van het gezin van de burger van de Unie, en dit in de periode voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging. Betrokkene toont dus niet afdoende aan te voldoen aan de voorwaarden van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Het gegeven dat betrokkene sedert maart 2018 tot op heden op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd is, doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Immers, louter het gegeven dat betrokkene op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd was/is, heeft niet automatisch tot gevolg dat hij ook ten laste was/is van de referentiepersoon. Immers, de voorwaarde van het ten laste zijn dient op een actieve wijze te worden aangetoond en valt niet impliciet af te leiden uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont (arrest RvV nr. 145.912 dd. 21.05.2015). Bovendien heeft deze situatie betrekking op de toestand in België, niet op deze in het land van herkomst of origine.

De Dienst Vreemdelingenzaken wenst er uw aandacht op te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn. Aangezien minstens een van deze voorwaarden niet vervuld is, wordt uw aanvraag van verblijf geweigerd. De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de andere voorwaarden niet volledig onderzocht.

Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe aanvraag van verblijf deze andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht. De Dienst Vreemdelingenzaken raadt u aan uw dossier grondig na te kijken vooraleer een nieuwe aanvraag in te dienen.

De aanvraag tot gezinshereniging wordt geweigerd. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis: artikel 7,1, 2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken.

Hierbij werd wel degelijk rekening gehouden met art. 74/13 van de wet van 15.12.1980 Het gegeven dat de referentiepersoon en zijn gezin zich in België gevestigd hebben, kan een bevel aan betrokkene niet in de weg staan. Immers, betrokkene behoort niet tot het originele kerngezin van de referentiepersoon, derhalve kan het aangehaalde gezinsleven van beide niet als argument worden aangehaald waarom het bevel niet zou mogen worden genomen. De aangehaalde afhankelijkheidsrelatie tegenover de referentiepersoon wordt betwist. Bijkomende elementen van afhankelijkheid in de relatie met de referentiepersoon of overige gezinsleden, anders dan de gewone affectieve banden, werden niet aangetoond Betrokkene is een volwassen persoon waarvan mag verwacht worden dat hij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van de referentiepersoon en ondanks het precaire verblijf in België. Nergens uit het dossier blijkt dat hij daar niet toe in staat zou zijn. Er dient tevens opgemerkt te worden dat de huidige beslissing geen weigering van voortgezet verblijf inhoudt. Er is geen sprake van minderjarige kinderen in België, noch van enige medische problematiek op naam van betrokkene.[...]"

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert in een eerste middel een schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet, van artikel 58 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van “de algemene rechtsbeginselen en beginselen van behoorlijk bestuur, m.n. het redelijkheidsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel en de motiveringsplicht”.

Hij verstrekt volgende toelichting bij zijn middel:

[...]

Dat verzoeker op 9 juli 2021 een aanvraag gezinshereniging op grond van artikel 47/1, 2° Vw. heeft ingediend.

Dat conform artikel 47/1, 2° Vw. als andere familieleden van een Unieburger worden beschouwd, de niet in artikel 40bis, §2 Vw. bedoelde familieleden die in het land van herkomst ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de Unieburger.

Artikel 58 van het Vreemdelingenbesluit bepaalt dat – met uitzondering van artikel 45 – de bepalingen van hoofdstuk I die betrekking hebben op de familieleden van een Unieburger bedoeld in artikel 40bis Vw., van toepassing zijn op de andere familieleden bedoeld in artikel 47/1 Vw. De minister of zijn gemachtigde begunstigen echter hun binnenkomst en verblijf op het grondgebied van het Rijk, na een individueel en grondig onderzoek van hun aanvraag.

Voorts moeten overeenkomstig artikel 47/3, §2 Vw. de andere familieleden van een Unieburger bewijzen dat zij ten laste zijn van de Unieburger of dat zij deel uitmaken van zijn gezin. De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin moeten uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin bewezen worden met elk passend middel.

Dat verzoeker bijgevolg aan de hand van elk passend middel en dus elk welkdanig document mag aantonen dat hij ten laste is van zijn Nederlandse oom of deel uitmaakt van zijn gezin, wat ook blijkt uit de rechtspraak van het Hof van Justitie.

Volgens het Hof van Justitie is de bepaling ‘ten laste zijn’ zoals voorzien in artikel 40bis, §2, 4° Vw. immers een feitenkwestie is en mag dit op alle mogelijke manieren mag bewezen worden (HvJ, 16 januari 2014, Reyes C-423/12 en HvJ, 9 januari 2007, Jia, C-1/05).

2.1.2.

Met betrekking tot de interpretatie van het begrip “in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie” zoals vermeld in artikel 47/1, 2° Vw., kan worden opgemerkt dat dit voornoemde artikel – niettegenstaande de bewoordingen niet geheel samenvallen – de omzetting vormt van artikel 3, lid 2, a) van de Richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, tot wijziging van Verordening (EEG) nr. 1612/68 en tot intrekking van Richtlijnen 64/221/EEG, 68/360/EEG, 72/194/EEG, 73/148/EEG, 75/34/EEG, 75/35/EEG, 90/364/EEG, 90/365/EEG en 93/96/EEG (Memorie van toelichting bij Wetsontwerp van 9 december 2013 houdende diverse bepalingen inzake Asiel en Migratie tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl.St. Kamer, 2013-2014, doc. nr. 53-3239/001, 20-21).

Deze bepaling heeft betrekking op de ‘andere familieleden van een Unieburger’ en luidt als volgt:

“Onverminderd een persoonlijk recht van vrij verkeer of verblijf van de betrokkenen vergemakkelijkt het gastland overeenkomstig zijn nationaal recht, binnenkomst en verblijf van de volgende personen:

a) andere, niet onder de definitie van artikel 2, punt 2, vallende familieleden, ongeacht hun nationaliteit, die in het land van herkomst ten laste zijn van of inwonen bij de burger van de Unie die het verblijfsrecht in eerste instantie geniet, of die vanwege ernstige gezondheidsredenen een persoonlijke verzorging door de burger van de Unie strikt behoeven;”

Dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in zijn arrest van 7 oktober 2016 (nr. 175.998) heeft gesteld dat de lidstaten ertoe gehouden zijn hun nationale recht conform het Unierecht uit te leggen (HvJ 6 november 2003, C-101/01, Lindqvist, punt 87 ; HvJ 26 juni 2007, C-305/05).

Volgens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie dient de nationale rechter bij de toepassing van het nationale recht dit zo veel mogelijk uit te leggen in het licht van de bewoordingen en het doel van de betrokken richtlijn teneinde het daarmee beoogde resultaat te bereiken en aldus te voldoen aan artikel 288, derde alinea, VWEU. Deze verplichting tot richtlijnconforme uitlegging is namelijk inherent aan het systeem van het VWEU, aangezien het de nationale rechter in staat stelt binnen het kader van zijn bevoegdheden de volle werking van het recht van de Unie te verzekeren bij de beslechting van de bij hem aanhangige geschillen (zie onder meer arresten van 5 oktober 2004, Pfeiffer e.a., C-397/01–C-403/01, Jurispr. blz. I-8835, punt 114; 23 april 2009, Angelidaki e.a., C-378/07–C-380/07, Jurispr. blz. I-3071, punten 197 en 198, en 19 januari 2010, Küçükdeveci, C-555/07, Jurispr. blz. I-365, punt 48; HvJ 13 november 1990, C-106/89, Marleasing, par. 8).

De nationale rechter dient tevens, als gevolg van de in artikel 4, lid 3 van het VEU neergelegde samenwerkingsplicht en het loyaliteitsbeginsel, rekening te houden met de uniforme interpretatie die het Hof van Justitie reeds aan bepalingen van het Unierecht heeft gegeven. De rechtspraak van het Hof van Justitie vormt overigens, naast het primair en secundair Unierecht, eveneens een bron van Unierecht. De uitlegging die het Hof krachtens de hem bij artikel 267 van het VWEU verleende bevoegdheid geeft aan een regel van Unierecht, verklaart en preciseert, voor zover dat nodig is, de betekenis en strekking van dat voorschrift zoals het sedert het tijdstip van zijn inwerkingtreding moet of had moeten worden verstaan en toegepast (HvJ 13 januari 2004, C-453/00, Kühne en Heitz, par. 21).

Dat het Hof van Justitie in zijn arrest Rahman (HvJ 5 september 2012, C-83/11) geoordeeld heeft dat het familielid nauwe en duurzame familiebanden met een burger van de Unie dient aan te tonen en dit omwille van 'bijzondere feitelijke omstandigheden', zoals o.m. financiële afhankelijkheid en het 'behoren tot het huishouden'. Deze situatie van afhankelijkheid moet volgens het Hof bestaan in het land van herkomst, waaronder verstaan wordt de staat waarin het familielid verbleef of vanwaar hij kwam op het ogenblik dat hij heeft verzocht om de Unieburger te begeleiden of zich bij hem te voegen.

Dat in casu artikel 47/1, 2° Vw. en artikel 58 Vreemdelingenbesluit geschonden werden, nu verzoeker duidelijk en genoegzaam heeft aangetoond dat hij reeds ten laste was van zijn oom op het ogenblik dat hij nog in Marokko verbleef én hij in zijn land van herkomst tevens deel uitmaakte van het gezin van zijn oom.

Dat verweerder dan ook onjuist, onzorgvuldig, kennelijk onredelijk en in strijd met voornoemde artikelen tot de bestreden beslissing is gekomen en geen nauwkeurig onderzoek heeft gevoerd naar de persoonlijke situatie van verzoeker, zoals vereist in artikel 58 Vreemdelingenbesluit.

Dat de bestreden beslissing dan ook dient vernietigd te worden.

2.1.3.

Immers, in de bestreden beslissing werd ten onrechte gesteld dat verzoeker niet aan de voorwaarden zou voldoen om te genieten van de recht op verblijf van meer dan drie maanden omdat hij niet afdoende zou hebben aangetoond dat hij onvermogen en ten laste was van zijn oom was op het ogenblik dat hij in Marokko verbleef of hij deel uitmaakte van het gezin van zijn oom.

Dat verzoeker nochtans aan de hand van diverse documenten heeft aangetoond dat hij in Marokko onvermogen is en hij afhankelijk was van de financiële steun van zijn oom en hij bovendien ook nog deel uitmaakt van diens gezin.

Zo heeft verzoeker o.m. een administratieve attesten van de Marokkaanse overheid voorgelegd waaruit bleek dat verzoeker en zijn oom op hetzelfde adres in Marokko verbleven.

Tevens heeft verzoeker diverse bewijzen van geldstortingen door zijn oom voorgelegd, evenals bewijzen dat verzoeker en zijn zoon hebben samengewoond in Marokko.

Dat verweerder deze documenten echter ten onrechte afwijst en poneert dat al deze documenten niet zouden aantonen dat verzoeker onvermogen en ten laste was van zijn oom in het land van herkomst of dat hij samenwoonde met zijn oom.

Verzoeker heeft nochtans diverse documenten voorgelegd waaruit blijkt dat hij wel degelijk samenwoonde met zijn oom in Marokko (administratieve attesten en verklaring op eer), hij sinds 2016 samenwoont met zijn oom in België (o.m. verklaring tijdelijke bijwoning, vaststellingen van wonst), hij in Marokko onvermogen was en is (attest de non-imposition) en zijn oom hem financieel ondersteunde op een ogenblik dat hij nog in Marokko verbleef (overschrijvingen, certificat de prise en charge), zodat verzoeker aan alle voorwaarden gesteld in artikel 47/1 Vw. voldaan heeft.

Dat de bestreden beslissing bovendien geen enkele motivering geeft waarom de door verzoeker voorgelegde documenten niet kunnen worden weerhouden, noch enige motivering geeft waarom verzoeker meende deze niet te moeten onderzoeken.

De bestreden beslissing geeft immers als enige motivatie dat 'uit het geheel van de beschikbare gegevens niet afdoende blijkt dat verzoeker reeds in het land van herkomst ten laste was van de Unieburger of in het land van herkomst reeds deel uitmaakte van het gezin van de Unieburger en dit in de periode voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging'.

Dit evenwel zonder in te gaan op al de door verzoeker voorgelegde documenten waaruit blijkt dat verzoeker wel degelijk samenwoonde met zijn oom in Marokko, hij onvermogen was en zijn oom hem financieel ondersteunde.

Dat de bestreden beslissing dan ook een schending inhoudt van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en de motiveringsplicht, evenals de zorgvuldigheidsplicht en artikel 47/1 Vw.

2.1.4.

Artikel 2 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen bepaalt dat bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd. Dat dit impliceert dat de beslissing die ter kennis wordt gebracht niet enkel het dictum moet omvatten, maar tevens de redenen moet weergeven op grond waarvan de beslissing werd genomen.

Terwijl artikel 3 van deze wet voorschrijft dat de motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Daarbij moet volgens dit zelfde artikel de motivering afdoende zijn, of met andere woorden dat deze pertinent moet zijn en duidelijk te maken hebben met de beslissing.

De belangrijkste bestaansreden van deze uitdrukkelijke motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct beoordeeld heeft en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar beslissing is gekomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (RvS, 30 oktober 2014, nr. 228.963; RvS, 17 december 2014, nr. 229.582).

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve handeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking kunnen genomen worden (RvS, 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS, 20 september 2011, nr. 215.206; RvS, 5 december 2011, nr. 216.669).

Dat verzoeker geenszins aan de hand van de door verweerder gegeven motivering, de motieven kan terugvinden op basis waarvan verweerder de bestreden beslissing genomen heeft, noch kan nagaan of verweerder uitgegaan is van de juiste feitelijke gegevens.

Dat de motivering van verweerder dan ook te summier is en een schending inhoudt van de motiveringsplicht en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991.

2.1.5.

Dat verweerder tevens de zorgvuldigheidsplicht geschonden heeft door geen rekening te houden met alle door verzoeker neergelegde documenten bij deze en de vorige aanvragen gezinshereniging.

Uit de bestreden beslissing blijkt immers geenszins dat verweerder deze effectief onderzocht heeft, nu enkel gesteld wordt dat 'uit het geheel van beschikbare gegevens niet afdoende blijkt dat....', zonder enige verdere uitleg wat verweerder bestaat onder deze 'beschikbare gegevens' en/of hij wel alle documenten onderzocht heeft.

Dat het beginsel van behoorlijk bestuur de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 22 maart 2010, nr. 202.182, RvS 21 september 2009, nr. 196.247; RvS 2 februari 2007, nr. 167 411; RvS 14 februari 2006, nr. 154 954).

Een zorgvuldige voorbereiding van de beslissing impliceert dat deze beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 maart 2013, nr. 222.953, RvS 28 juni 2012, nr. 220.053).

Dat de beginselen van behoorlijk bestuur – en meer in het bijzonder het zorgvuldigheidsbeginsel – impliceren dat de Dienst Vreemdelingenzaken bij het nemen van een bepaalde beslissing, niet alleen relevante feiten correct en volledig moet vaststellen, waarden en interpreteren, maar zich ook van alle relevante gegevens op de hoogte moet stellen (BOUCKAERT, S., Documentloze vreemdelingen, Maklu, Antwerpen, 2007, p. 161).

Dat de bestreden beslissing minstens om deze reden dient vernietigd te worden.

2.1.5.

Uit wat voorafgaat blijkt dat verzoeker onomstootbaar heeft aangetoond dat hij onvermogen was in Marokko, zijn oom hem jarelang lang maandelijks een som geld overmaakte waarmee hij – gelet op de levensstandaard in Marokko – kon overleven en hij bovendien sinds 2010 ook samenwoonde met zijn oom wanneer deze laatste in Marokko verbleef en verzoekers sinds 2016 in België samenwoont met zijn oom, zodat genoegzaam werd bewezen dat verzoeker onvermogen was in het land van herkomst en ten laste was van zijn Nederlandse oom.

Dat hiertoe diverse documenten werden voorgelegd.

Dat overigens geenszins de noodzaak of verplichting wordt aangetoond tot het voorleggen van deze documenten bij de aanvraag gezinshereniging van een ander familielid van een Unieburger.

Verzoekster verwijst hiervoor naar de expliciete rechtspraak van de Raad van State aangaande het begrip 'ten laste zijn' en de rechtspraak van het Hof van Justitie waarbij de mogelijkheid om de afhankelijkheidsrelatie aan te tonen met ieder passend middel werd benadrukt :

'onder "te hunnen laste komen" moet worden verstaan dat het familielid van een gemeenschaps-onderdaan die in een andere lidstaat is gevestigd de materiële ondersteuning nodig heeft van deze onderdaan of zijn echtgenoot teneinde in zijn basisbehoeften te voorzien in de lidstaat van oorsprong of van herkomst van dit familielid op het moment dat hij verzoekt om hereniging met die onderdaan. De noodzaak van financiële ondersteuning kan worden aangetoond met ieder passend middel' (RvS 1 maart 2006, nr. 155.649; arrest Jia (HvJ C-1/05, Yunying Jia t. Migrationsverket, 9 januari 2007, 43).

Verzoeker beschikt derhalve over een vrije bewijsvoering wat betreft het aspect ten laste zijn van de Unieburger.

Ook de Mededeling van de Commissie aan het Europees Parlement en de Raad betreffende richtsnoeren voor een betere omzetting en toepassing van richtlijn 2004/38/EG betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden", geeft een toelichting bij de in artikel 47/1 omgezette bepaling van de richtlijn 2004/38/EG :

"2.1.4. Ten laste komende familieleden

Volgens de rechtspraak van het Hof vloeit de hoedanigheid van 'ten laste komend familielid voort uit een feitelijke situatie, die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid materieel wordt gesteund door de EU-onderdaan of door diens echtgenoot/partner. De hoedanigheid van ten laste

komend familielid veronderstelt niet een recht op levensonderhoud. Er hoeft niet te worden onderzocht of de betrokken familieleden in theorie in staat zouden zijn zelf in hun onderhoud te voorzien, bijvoorbeeld door betaalde arbeid te verrichten.

Om vast te stellen of familieleden ten laste zijn, moet geval per geval worden beoordeeld of zij, gezien hun financiële en sociale toestand, materiële steun nodig hebben om in hun basisbehoeften te kunnen voorzien in het land van herkomst of het land vanwaar zij kwamen op het ogenblik dat zij verzochten om hereniging met de EU-burger (d.w.z. niet in het gastland waar de EU-burger verblijft). In zijn arresten over het begrip afhankelijkheid verwees het Hof niet naar de hoogte van de levensstandaard om te bepalen of financiële steun door de EU- burger noodzakelijk was.

In de richtlijn zijn geen voorwaarden vastgesteld met betrekking tot de minimumduur van de afhankelijkheid of het bedrag van de verstrekte materiële steun. Het moet alleen gaan om een echte, structurele afhankelijkheid.

Ten laste komende familieleden moeten bewijsstukken overleggen waaruit blijkt dat zij afhankelijk zijn. Zoals bevestigd door het Hof kan het bewijs met elk passend middel worden geleverd. Wanneer de betrokken familieleden hun afhankelijkheid kunnen aantonen met een ander middel dan een certificaat dat is afgegeven door de bevoegde autoriteit van het land van herkomst of van het land vanwaar zij komen, mag het gastland niet weigeren hun rechten te erkennen. De enkele verbintenis van de EU-burger om het betrokken familielid ten laste te nemen, is op zich echter niet voldoende om de afhankelijkheid aan te tonen”.

In deze richtsnoeren wordt bijgevolg nogmaals bevestigd dat het bewijs van het ten laste zijn van een Unieburger met elk passend middel mag worden aangetoond en het gastland niet mag weigeren rechten te erkennen wanneer de afhankelijkheid werd aangetoond met een ander document dan van de bevoegde autoriteit van het land van herkomst.

Uit wat voorafgaat blijkt dat de door verzoeker voorgelegde dan ook aanvaard dienen te worden en de bestreden beslissing dan ook onredelijk is waar gesteld wordt dat door verzoeker niet werd aangetoond dat hij ten laste was van de referentiepersoon en/of hij niet samenwoonde met de referentiepersoon op het ogenblik dat hij nog in Marokko verbleef.

Verzoeker heeft immers voldaan aan alle voorwaarden, zoals in artikel 47/1 Vw. vermeld.

Dat de bestreden beslissing dan ook dient vernietigd te worden wegens een schending van artikel 47/1 van de wet van 15 december 1980.”

2.2. Verweerder repliceert in de nota met opmerkingen als volgt:

“Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat uit het feit dat artikel 47/3, §2 van de Vreemdelingenwet weliswaar stelt dat het ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie in het land van herkomst met elk passend middel kan worden geleverd, niet volgt dat het Bestuur ertoe gehouden is zonder meer elke vorm van bewijs te aanvaarden als zijnde een afdoende bewijs. Het komt aan het Bestuur toe om de overgelegde overtuigingsstukken te beoordelen. Zij beschikt hierbij over een ruime appreciatiebevoegdheid. De Raad kan enkel nagaan of het Bestuur is uitgegaan van de juiste gegevens en of haar beoordeling niet kennelijk onredelijk is.

Verzoeker stelt dat hij samen met zijn oom op hetzelfde adres verbleef in Marokko wanneer zijn oom naar Marokko reisde.

De betreden beslissing motiveert omtrent dit verblijf in Marokko als luidt:

[...]

Verzoeker geeft aan dat de referentiepersoon, wanneer hij naar Marokko reisde, op het bedoelde adres verbleef doch toont niet aan dat een kortstondig verblijf op hetzelfde adres -al dan niet gelijktijdig- niet afdoende bewijst dat verzoeker in het verleden in het land van herkomst deel heeft uitgemaakt van het gezin van de referentiepersoon, zoals bedoeld in artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet. Voorts valt niet in te zien hoe uit deze attesten zou kunnen worden afgeleid dat de referentiepersoon –die de Nederlandse nationaliteit heeft en sedert 2007 ononderbroken in België verblijft- voorafgaand aan zijn verblijf in België in Marokko samenwoonde met verzoeker, hetgeen niet door verzoeker wordt toegelicht. Verzoeker toont evenmin aan dat het feitelijk onjuist of kennelijk onredelijk is om te oordelen dat wanneer documenten zijn opgesteld op basis van loutere verklaringen op eer, die documenten niet in

overweging kunnen genomen worden gezien het gesolliciteerd karakter ervan, en dat die documenten niet gestaafd worden door officiële documenten.

Verzoeker slaagt er niet in aan te tonen dat de motieven van de bestreden beslissing feitelijk onjuist of kennelijk onredelijk zijn.”

2.3. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). Het loutere feit dat een beslissing formeel is gemotiveerd, betekent niet dat een verzoekende partij geen kritiek meer zou kunnen leveren op die formele motivering. Zelfs al is een beslissing formeel gemotiveerd, en zelfs al kent de verzoekende partij aldus de motieven, dan nog kan die verzoekende partij kritiek uiten op het feit dat de motivering niet afdoende is (cf. RvS 18 maart 2010, nr. 202.029).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt verweerder de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat verweerder bij het nemen van een beslissing minstens moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

2.4. Verzoeker betoogt, onder meer, dat hij *“diverse documenten heeft voorgelegd waaruit blijkt dat hij wel degelijk samenwoonde met zijn oom in Marokko (administratieve attesten ...)... en zijn oom hem financieel ondersteunde op het ogenblik dat hij nog in Marokko verbleef (...), certificat de prise en charge”* en verweerder in gebreke is gebleven *“in te gaan op al de door verzoeker voorgelegde documenten waaruit blijkt dat verzoeker wel degelijk samenwoonde met zijn oom in Marokko, hij onvermogen was en zijn oom hem financieel ondersteunde”*.

2.5. De Raad kan enkel vaststellen dat uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker, onder meer, twee *“attestation administrative N° 1505/PAK”* van 16 september 2021 heeft overgemaakt – één waarin verzoeker wordt vermeld en één waarin de referentiepersoon wordt vermeld en waarin een Marokkaans overheidsorgaan voor beiden eenzelfde adres aanduidt tot 2000 (en waaruit dus kan worden afgeleid dat ze beiden op hetzelfde adres in Marokko hebben gewoond alvorens ze beiden in 2000 het ressort verlaten hebben) – evenals een *“certificat de prise en charge”* van dezelfde datum. In de bestreden bijlage 20 worden de *“attestation administrative N° 1505/PAK”* alsook het *“certificat de prise en charge”* opgesomd, zonder dat evenwel op enige wijze wordt gemotiveerd waarom deze documenten niet van aard zijn om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon of er deel uitmaakte van diens gezin. Het volstaat niet deze documenten op te nemen in de opsomming en vervolgens te concluderen dat verzoeker niet aan de verblijfsvoorwaarden voldoet. Verzoeker vermag te verwachten dat verweerder concreet uiteenzet waarom de overgemaakte documenten niet volstaan, quod non in casu. Volledigheidshalve wijst de Raad erop dat voormelde attesten voor het eerst naar aanleiding van de vierde verblijfsaanvraag werden overgemaakt. Het komt niet aan de Raad toe om leemten in de motivering in de bestreden bijlage 20 in de plaats van verweerder op te vullen en zelf een beoordeling te maken van de vraag of voormelde attesten al dan niet volstaan om aan te tonen dat verzoeker voldoet aan de gestelde verblijfsvoorwaarden.

2.6. Het verweer in de nota met opmerkingen doet gaan afbreuk aan wat voorafgaat. Waar verweerder erop hamert dat de vrije bewijsvoering, vervat in artikel 47/3, §2 van de Vreemdelingenwet, niet inhoudt dat hij ertoe is gehouden elke vorm van bewijs te aanvaarden, kan de Raad volgen, maar op verweerder rust wel de plicht om te verduidelijken waarom hij een door verzoeker overgelegd document niet aanvaardt. De formele motiveringsplicht en de zorgvuldigheidsplicht geven grondslag aan verzoekers verwachting dat verweerder rekening houdt met alle overgelegde bewijsstukken, deze beoordeelt en hierover motiveert in de bijlage 20, quod non in casu. Door verder in de nota aan te geven dat verzoeker heeft gesteld samen met zijn oom op hetzelfde adres te verblijven in Marokko wanneer deze laatste naar Marokko reisde en vervolgens de motieven van de bijlage 20 te citeren, toont verweerder evenmin aan dat hij met alle overgemaakte stukken heeft rekening gehouden en hierover heeft gemotiveerd. De Raad wijst er in deze ook op dat verzoeker nergens voorhoudt en dat bovendien uit niets kan worden afgeleid dat hij met de twee door hem overgemaakte *“attestation administrative N° 1505/PAK”* van 16 september 2021 wenste aan te tonen dat er sprake was van *“een kortstondig verblijf op hetzelfde adres -al dan niet gelijktijdig”*. Verweerder kan zich dan ook niet beroepen op de, overigens ook niet toege-
laten, a posteriori motivering dat dergelijk kortstondig verblijf niet bewijst dat men in het verleden in het

land van herkomst deel heeft uitgemaakt van het gezin van de referentiepersoon. Verweerder kan in de nota ook niet dienstig stellen *“voorts valt niet in te zien hoe uit deze attesten zou kunnen worden afgeleid dat de referentiepersoon –die de Nederlandse nationaliteit heeft en sedert 2007 ononderbroken in België verblijft- voorafgaand aan zijn verblijf in België in Marokko samenwoonde met verzoeker, hetgeen niet door verzoeker wordt toegelicht.”* Dit betreft niet meer dan het aposteriori ventileren van een overtuiging, die het gebrek aan motivering in de bijlage 20 omtrent de twee *“attestation administrative N° 1505/PAK”* niet kan remediëren. Verder dient de Raad op te merken dat het verweer in de nota met opmerkingen zich toespitst op de bewijsvoering inzake het *“deel uitmaken van het gezin”*, doch dat nergens uitdrukkelijk wordt ingegaan op het door verzoeker overgelegde *“certificat de prise en charge”*. Voor zover het de bedoeling is van verweerder om met zijn conclusie in zijn nota dat verzoeker niet aantoonde dat het *“feitelijk onjuist of kennelijk onredelijk is om te oordelen dat wanneer documenten zijn opgesteld op basis van loutere verklaringen op eer, die documenten niet in overweging kunnen genomen worden gezien het gesolliciteerd karakter ervan, en dat die documenten niet gestaafd worden door officiële documenten”*, te willen weergeven dat dit de reden is waarom de overgelegde *“certificat de prise en charge”* niet werd aanvaard, kan de Raad enkel vaststellen dat in de bestreden beslissing de beoordeling dat een document wegens het feit dat het gesolliciteerd karakter ervan niet kan worden uitgesloten daardoor niet kan worden aanvaard, enkel wordt gemaakt ten opzichte van het door verzoeker overgemaakte *“Attestation de Non-imposition à la TH-TSC N° 12364/2021 dd 16.09.2021”*. Verweerder kan in zijn nota niet dienstig de in de bestreden beslissing gedane beoordeling voor één document gaan extrapoleren naar andere documenten. De nota met opmerkingen is dan ook niet van aard om afbreuk te doen aan de vaststelling dat elke motivering over dit stuk ontbreekt in de bijlage 20.

2.7 Gelet op voorgaande, wijst de Raad erop dat verzoeker kan worden gevolgd waar hij stelt dat hij diverse bewijsstukken heeft overgemaakt – waaronder twee *“attestation administrative N° 1505/PAK”* en een *“certificat de prise en charge”* – waarbij uit de bijlage 20 niet blijkt dat hiermee werd rekening gehouden en evenmin dat hierover werd gemotiveerd. Een schending van de formele motiveringsplicht en de zorgvuldigheidsplicht is aangetoond.

2.8. Wat betreft het bevel om het grondgebied te verlaten, vervat in de bijlage 20, stelt verweerder hierin zelf dat *“De aangehaalde afhankelijkheidsrelatie tegenover de referentiepersoon wordt betwist. Bijkomende elementen van afhankelijkheid in de relatie met de referentiepersoon of overige gezinsleden, anders dan de gewone affectieve banden, werden niet aangetoond.”* Aangezien verweerder zich voor de bespreking van het bevel om het grondgebied te verlaten aldus baseert op de gedane beoordeling van de verblijfsaanvraag – waarvan hierboven reeds is vastgesteld dat deze is behept met een onwettigheid – kan het bevel om het grondgebied te verlaten evenmin overeind blijven.

2.9. Het eerste middel is in de aangegeven mate, gegrond. Deze vaststelling leidt tot de nietigverklaring van de bestreden bijlage 20. Er is dan ook geen noodzaak aan een onderzoek van de overige onderdelen van het eerste middel en evenmin van het tweede en derde middel.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden bijlage 20. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 7 januari 2022 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten wordt vernietigd.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf mei tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA